

Vaatteiden taskut

On se merkillinen asia, vaatteiden taskut. Onko niillä mitään tarvetta, kun kuminkaan niihin ei laiteta mitään. Ei avaimia, kukkaroa ja puhelinta varten tartte raahata kassia, reppua ja käsilaukkua. Ne otetaan kuitenkin mukaan vaikka olisi pois kotoa kuinka lyhyen aikaa. Puhelin ja avaimet ovat aina kumminkin laukun pohjimmaisena, kun niitä tarvitsee. Joskus on kannettu kassissa, käsilaukkua, käsilakussa kukkaroa ja avaimia. Kun olen seurannut henkilöiden tekemisiä, en ole nähnyt heidän tarvitsevan yleensä laukuistaan muuta kuin avaimet, kukkaron tai puhelimen (harvoin muuta). Kun sitten puhelin soi, niin ensin pitää arvuutella olikohan se puhelin käsilaukussa vai reppussa. Ja tietenkin se on alimmaisena. Ensin etsit paikan, johon tyhjennät laukusta muut tavarat. Siinä vaiheessa on soittaja jo kyllästynyt kuuntelemaan puhelimesta: ”Valitettavasti numeroon ei nyt juuri saada yhteyttä”. En minä kaipaa mitään laukkuja. Avaimet ja kukkaron löytää aina taskusta heti. Mitä sitten kassajonossa.

Maksukorttia ruvetaan kaivamaan siinä vaiheessa, kun tavarat on kassahenkilö, ”Missähän laukussa se kortti nyt olikaan?” lyönyt ostokset kassaan. ”Olikohan Teillä S-Etukorttia / Pluskorttia”. ”Joo, se taisi olla toisessa laukussa”. Siten vielä arvuutellaan millä korttillahan maksaisi. Lisäksi ne kolikoilla maksajat. Lasketaan yksitellen kukkarosta kolikot tiskiinkin ja etsitään sopivaa summaa moneen kertaan. Huomataan vasta sitten, että yksi 10 snt. puuttuu. Joudutaankin maksamaan 50 € setelillä. Oi’ että ottaa päähän se.

Toisaalta varaudutaanhan ydinsotaankin ja maanjäristyksiin. Itse kolikot laitan Terhon yliopistorahastoon. Itse etsin aina kortin valmiiksi jonossa ollessani.

On se vaan niin kumma asia se taskuasia.